

Under Mesterens Haand.

eller
Arel Hedebo's Ungdomshistorie
Fortælling af
Chr. Lyng
(Fort.)

Det fandtes i et af Gaardens andre Udhuse et mærkeligt Rum, vistnok ikke mindre end tre Fag i hele Søjlets Bredder. Døren ind til dette var ikke faldet ind i Stammen og lukkede kun ved en „Vædder“, der var boret gennem denne, saa haade Vej og Vind let kunde trænge ind.

Ved Mummets ene Side stod en Kulle, i hvis Indre var anbragt en vældig Mæsse Sten. Ved den anden side en Spjlebank under Mummets eneste Vindue, der var saa fuldt af Værktøj, Spaaner og Spindelbav, at man ikke skulde ulesige sig med at se derigennem. Ved den tredje hang en Uendelighed af Seletøj ligesom det allerfinesse med Sølvbeslag og Guldtop til det, som hver Dag blev brugt foran Blev eller Møggvogn. I en muret Fordybning ved den fjerde Side saa for det meste et Par Læs Guldbånd. Omkring under Loftet langs de uholdede Vælsker hang Dplag af Kotsjer, Grimer og Blottemmer m. m., og rundt om paa Gulvet stod eller laa de mangfoldigste Ting saasom Suggeløkke med Læser, Tjærefænder med Kotte, Væsker med Bogmærke, Hæmmer, Svinger, hele eller overbrækkede Ribestager, Møggreb og Fejeste — kort sagt et Bulterkammer i allerførste Stil.

I dette Rum stod ved Siden af Sandbunken i en anden Fordybning i Muren „Tjenerens“ af uholdede Prædiker opslaaede Seng, og der laa han ganske alene i det store ubyggede Rum, medens Herfabet og „vorne egne“ — Bigen ogjaa — havde Herberget under Stuehøjets Tag. Der var ingen Mangel paa Dyrer i Sengen, og denne var endda saa bred, at Arels Formand i Embedet i en Mens Afstand fra dens inderside havde anbragt et ganske almindeligt barlet og knastet Grantræ mellem Seng- og Hødens for at gøre den smalle. Men det tog Tid for den logerende at finde Sengen, naar han ikke vilde rejse sig at falde over en Pffe eller komme til at stikke Næsen i en Tjærefænder. Thi ligesaa lidt som der var Varme paa „Værelset“, saa lidt maatte der naturligvis være Lys mellem alle de mange brandbare Sager.

„At ligge inde“ og at „ligge ude“ bruges undertiden blandt Bønder som Udtryk for et Lyendes mere eller mindre underordnede Stilling i en Gaard. Hos Krillefen maatte Karlen eller Drengen „ligge ude“ i alsergentlige Forstand.

At der var en saadan Afstand mellem Tjeneren og Gaardens egne Folk, gav sig ogsaa til Kende paa andre Maader. I alle de Aar, Arel Hedebo tjente der, var han siger og skriver kun to Gange over den Tærkel, der førte fra „Mellemstuen“ og op i „Øverste stuen“. Den ene Gang var en Søndag, da han og den yngre Datter bore ene hjemme, og hun i et Øjeblik af Selvfølelse eller maasse ogsaa af en vis Trang til at glæde et af sine Medmennesker, tog ham med derop for at vise ham, hvad denne Stue rummede af Rigdom og Herlighed i Østrenes Udhuse. Den anden Gang var ved et Høstgilde, da han maatte af en Fejtageelse kom til at spise ved det Bord, som var dækket i denne Stue.

I Almindelighed var Tjenerens Plads, naar han var inde, i den forreste Stue med det store Spisebord og de lange Bænke, og udenfor denne havde han som Regel intet at gøre.

Naar en af Sønnernes eller Østrenes Forloveder kom for at lære med Familien til et eller andet Gilde, kunde der godt sidde tre paa et af Stadvognens Sæder. Men det lod sig ikke gøre, da den ikke meget forpultente Tjenerdreng en Gang vilde med til Marked. Han maatte i bogstavelig Forstand henge bag ved Vognen under en fire Rids Kærkel frem og tilbage. Der var ikke Plads til et Bræt bag den bagste Aegtel, og under den kunde han ikke anbringe begge sine Ben paa en Gang, naar han forsøgte at sidde paa Vognens Bagmælle. Det ene Ben kunde han da stikke paa fraas ind under Aegstolen; men det andet maatte saa ligge langs med Smakken eller hænge ned — udenfor Vognen. I denne Stilling holdt han mellem glade Markedsagter sit Indtog i Vgen, hvor han snart havde klattet sine saa Rommepenge bort, og i denne Stilling førte han atter bort derfra med en tomomme og en sulten Mave.

Ved at gennemgaa i Erindringer de tre Aar, kunde Arel Hedebo nok se, at han i den Tid havde været Genstand for en lang Række af den Slags Udmøggelser; men saa længe han tjente der, havde han egentlig ikke Syn derfor og led derfor heller ikke derunder. Der kom endog den Tid i hans Liv, da han kunde takke, fordi han ogsaa paa denne Vis havde lært at bøj sig, medens han var ung. Da det gik op for ham, hvorledes han havde haft det, fik Erindringer dem alligevel en vis Betydning for ham og blev medvirkende ved Dannelsen af hans Livslyst og Karakter. Skønt hondsødt blev Arel Hedebo aldrig „følelig“ i dette Ords gamle Betydning. Dertil havde han i det lille kjenfiske Kiang set for megen Standsforskel mellem Storbønder og Husmænd, mellem Storbøndens egne Bønder og hans Lyende. Han kunde med sin bedste Villie ikke se, at Overklasserne havde behandlet Vondestanden mere ufølelig, end Storbønderne mange Gange havde behandlet dem, han havde i sit Brød. Den menneskelige Egenfølelighed og Herfølelse var ikke værre foroven end forneden. Den er en Følelse i Mennesket, før den bliver en Følelse i de menneskelige Forhold.

I det personlige Forhold mellem Tjeneren og „vorne egne“ stede ingen Forandring. Da Søren Krillefen forlængt var død, og Arel Hedebo „Værelse“ forbundt med den gamle Gaard, kom han selv endnu og besøgte den nye Ejer og kunde uden Bitterhed tale med ham om hentrundne Dage.

VIII. Et Kors ved Bejen.

Da Arel Hedebo havde tjent Søren Krillefen i halvtredie Aar, begyndte han for Alvor at tænke paa en Værelse, og Lejligheden syntes denne Gang at komme af sig selv.

En ung Mand havde neblat sig som Sæddelmager i Vgen og som jævnlig hos Søren Krillefen for at udføre hans Arbejde. Arel Hedebo havde aldrig tænkt paa at blive Sæddelmager; men da Mesteren tilbød ham gunstige Billaar, saa vaagnede Lysten, og Afstanden blev sluttet. Arel Hedebo glædede sig og saa sig i Manden som den fremtidige Mester.

Men en havde plantet et Kors ved Bejen, hvis Gaarde først kunde løses lidt længere fremme. Men paa Arel Hedebo's Arbejdet op for den unge Mester, saa han ikke turde antage sig nogen Værling og følgelig maatte opgive den, han alt havde forest.

Saa var Arel Hedebo da lige nær; men han var nu saa fed af Arbejdet hos Bønder, at han for enhver Pris vilde i Værelse, og der maatte dog vel kunne findes en Udvej.

Hans Kendskab til Mennesker og hans Lejlighed til at komme i Forbindelse med Omverdenen var imidlertid saa lille, at den ene Maaned gif efter den anden, uden at der meldte sig noget, han kunde bruge.

Da kom det vidunderlige men rigtignok fra en Side, hvorfra han ikke havde ventet det, og i en Stillelse hvori han ikke havde snuset det.

En isen Dag fik han Besøg af en ældre Kar, som hørte hjemme i Yderup, og hvis Forældres Huslod grændede op til Hyldegården. I flere Aar havde han tjent Mølleren i Anattrup, men havde i Ubenskab med ham ladet sig fæste til Yderup. Da Værelsen havde lagt sig, fortrød han Forandringen og kom nu for at saa Hedebo til at træde i sit Sted. Manden, hos hvem han skulde tjene, var Snekker, fortalte han, men havde en Jordlod til et Par Heste, og det var denne og disse, Karlen skulde passe. Det eneste, der var i Væjen med Pladsen, var, at Snekkeren var „hellig“, men ellers var Manden slikt, og det samme gjaldt baade hans Hustru og Børn.

Var Tilbudet kommet fra Manden som Snekker, og havde det været Pladsen som Værling paa hans Værelse, der var Tale om, saa havde Arel Hedebo ikke betænkt sig, selv om saa hele Yderup By havde været hellig; thi han havde simpelt hen ingen Anelse om, hvad det var. Men tjene Snekkeren som ret og slet Tjenerstærk det havde han ingen Lyst til og lagde foreløbigt Nej. Da Karlen imidlertid blev ved at presse paa og til sidst bød ham et saadant Tilfælde til Væjen af sin egen Vonne, at han kunde tjene mere paa et halvt Aar, end en Kar i hans Alder ellers tjente paa et helt, saa gav han efter og lod sig fæste.

Der var for Arel Hedebo ingen Længsel med i Spillet efter at se sin gamle Bedstefader; thi hverken han eller hans Gaard vilde være at finde mere. At Hyldegårdens Arel var forblevet samlet ved Datterens Gifte-maale havde ikke funnet staa i den truenede Fallit; thi fra den nye Hustrus Antomst havde man bestandig levet over Ene. Hyldegården var saa bleven ombygget med en mindre Gaard, denne igen med et Hus i et andet Sogn, hvor Krillefen Hæglter virkelig havde maattet genoptage det Haandværk, der havde givet ham Ravn. Siden var han død under saa trykkende Naar, at hans Enke siraas maatte hjælpes af Sognet. I den nye Ejer's Besiddelse havde en Lyntraale lagt den gamle Hyldegård i Afse, og en ny havde forlængt rejst sig paa dens Ruiner. Desuden havde Arel Hedebo, der nu var atten Aar, ikke været i Yderup, siden han var ni, og da han heller ikke kendte sin Moders hjemne Slagt derude, saa vilde det for saa vidt være et helt fremmed Sted for ham at komme til. Men hvordan det nu var eller ikke var, saa vilde han altsaa komme Mærheden af det Eted, hvor hans intrigante Kusine og nuværende fattige Bedstemoder havde udbragt Planen til hans Forældres ufølelige Uafstaa og derved været den indirekte menneskelige Varsog til hans egen endnu ikke i høj Grad lyffelige Tilværelse. Og hvem kunde vide, om han ikke netop skulde derhen for selv at begynde en ny. Han, som havde plantet Korset ved Bejen, kunde jo have sin Hensigt dermed, selv om den, for hvem det var plantet, ikke kunde se den.

Den første November lagde Arel Hedebo Farvel til sin Husbond og hans egne og begav sig i spinternene franke Træsko og en ny Badmælsklædning paa Bejen ud imod Yderup. Der var ingen Sorg over at skulle forlade det gamle. Der var heller ingen Glæde over det nye, som ventede; thi det var jo ikke gaet, som han havde snuset det.

Paa Bejen derud besøgte han sine Forældre og blev der om Natten, før han gif videre. Hans Fader og Moder vare endnu hos hinanden; men det var ingen Glæde for Sønnen at komme hjem. Der var fattigdom og Ufølelse i alle Kroge, og selv overfor ham kunde den ene ikke lade være at anlage den anden. At Arel skulde tjene i Yderup, syntes nok at gøre et vist Indtryk paa hans Moder; thi som Gaardmandsdatter der fra Sognet havde hun sikkert tænkt sig noget andet. Der syntes ogsaa at være en noget usikker Klang i Stemmen, da hun nævnte Snekker Møller ved Ravn, og det var, som om hun vilde have sagt noget mere; men hun lagde intet og gav Sønnen hverken onde eller gode Tysker med paa Bejen.

Undervejs til Snekker Møller kom det vandrørende Lyende til at afslæge endnu et Besøg.

Hans Skudsmaalsbog skulde paategnes hos Sognepræsten i Yderup, og da Præstegaarden laa foran i Vgen, fandt han det fornødt at saa det gjort med det samme.

I senere Tider kom Arel Hedebo til at kende en ensfoldig gammel Krister, der ved et Præstefifte i Sognet lod følgende Ytring falde: „Ja, vi faar maasse nok en god Præst igen; men a gad dog nok se, om vi faar en der som den forrige vil tilade os Smaafolk at gaa

ind ad „den store Dør“. Han saa dette sidste som et særligt godt Tegns paa en god Præst, og mulig havde ogsaa den Slags Præster været en Hælden Værelse i hans Dage.

Arel Hedebo fandt i hvert Fald ikke paa at gaa ind ad den store Dør til Præsten i Yderup, før han blev anmodet derom. Men da han henvendte sig i Kjøkkenet og spurgte om Præsten, fik han at vide, at han virkelig skulde igennem denne Dør. Naar han gif ind ad Hoveddøren, vilde han i Korridoren finde en anden Dør, paa hvilken der stod: „Fre“ og naar han bankede paa der, vilde han blive lukket ind. Arel Hedebo fandt let den anden Dør, og aldrig saa snart havde han med sine arbejdsvante Anser staaet de befærdede tre Lag paa den, før der indenfra lod et kraftigt „kom ind!“

I Stoltthed over sine første franke Træsko, der slet ikke var knækkede af den lange Vandring, eller lad os sige i landlig Ubidenhed om, hvad der passede — beholdt han dem paa, da han traadte ind. Men det skulde han ikke have gjort. Med truende Mine for Præsten hen imod ham, pegede paa hans Sæder og snarrede: „Kommer han ind i en Præst's Stue med Træsko paa, vil han se at komme ud og faa dem af!“

Saa blev da Træskoene anbragte lige udenfor Døren og i samme Afstand deres Ejermand indenfor, hvor han maatte staa, til Vogen var færdig. Da dette var besørgt, og Præsten havde faaet at vide, hvor hans nye Sognebørn skulde tjene, fald han ham lempelig ud af Døren, idet han mumlede noget om at opføre sig ordentligt i Sognet uden dog at lade sig paavirke af de hellige.

Da Arel Hedebo den Gang hørte Tale om „højfirkelige“ Præster, vilde han sikkert have set en saadan i Pastor Klauens, og havde han det dybere i Tingen end som saa, vilde han rimeligvis have tænkt: den gode Præst er ligesaa bange for de hellige som for de uordentlige. Men ligesaa lidt som han den Gang havde lært at gøre Korset paa Præster, ligesaa lidt rekonnerede han over deres Handlinger og søgte sig heller ikke forurettet over Uheldet med Træskoene. Ved sin Vag i Vognen forlod han baade den lille Dør og den store for ikke at gaa derigennem i mange, mange Aar.

Det første, der slog Arel Hedebo, da han med sin Bylt under Armen traadte ind i Snekker Møllers Spise-stue, hvor baade han, hans Familie og Hjelpe var samlet om Kaffen, var den Venlighed, hvormed han blev modtaget af alle. Der var ingen, der syntes at betragte ham som fremmed, langt mindre at se ned paa ham, som han vidste, man andre Steder kunde se paa et Lyende. Og da Snekkeren efter Kaffen lukkede op for et mindre Værelse ved Siden af Spise-stuen, hvor der baade fandtes Kaffelov, Vord og Stole, og fortalte ham, at det var hans fremtidige Kammer, kunde han næppe tro sine egne Øjne; thi saaledes havde han ikke haft det før. Men havde han end ikke mødt megen Kærlighed i Livet, saa var han dog ikke uimodtagelig derfor, og han havde en Følelse af, at han vilde komme til at føle sig hjemme paa det fremmede Sted.

Det første Indtryk af Huset's Hellighed fik Arel Hedebo, da han senere gif til Vords med Familien, og endnu mere, da Snekkeren efter endt Dagværk holdt Andagt med sit Hus. At alt var stadt til at modtages med Taffigelse, var aldrig før faldet ham ind, og mange Gange senere i Livet maatte han tænke paa den uendelige Kærlighed, hvormed han behandledes sine til Vord-bøn uvante Hænder.

Men værre blev det, da Andagten begyndte, og Huset's yngste Datter med en voksens Fortaaelse og et Varns uimodtaagelse Smil lagde en Salmebog hen til ham, for at han kunde synge med. Det var Menneske nogen Stakke faldt sig som Gæst og fremmed blandt hellige Medborgere og Guds Folk, saa gjorde Arel Hedebo det den Gang; thi havde han end ikke i bogstavelig Forstand et Haal med Svine som den tabte Søn, saa stod han dog her overfor noget saa fremmed, at han aldrig havde set det.

I hans fattige Hjem var der aldrig holdt Andagt, hos Krille Nielsen og Søren Krillefen heller ikke, hvad Under da, at det, han nu skulde være med til, var ham fremmed og nyt, som Indgang i en Verden, han aldrig havde kendt.

Nu stenttes Sangen:
„Jesus Ravn, mit Hjertes Lyt,
At min Glæde, Haab og Trøst —“

Kendere vilde have sagt, at Hjertene sang med — undtagen i en. Arel Hedebo kunde nok Melodien og lod ogsaa Væberne sige Ordene. Men Hjertet var af gode Grunde ikke med; thi selv om han paa sin Vis havde kæmpet, saa havde det absolut ikke været i Jesus Ravn eller til hans Værelse.

Arel Hedebo lyttede med en vis Erbhødhed til Ordet om den gode Synde; men han var langt fra at forstaa, at han var det tabte Haar, som Synen just nu havde begyndt at lede efter. Da Ræsonneren var endt, og Husfaderen bad for sit Hus og for — ham, foldede han ogsaa sine Hænder; men Hjertet var ligesaa lidt med i Væjen som i Sengen.

Paa en Maade søgte han sig dragen mod det nye; men alligevel havde han i Øjeblikket mest Lyt til at gaa sin Vej; thi han søgte, at han passede ikke, hvor han var.

Men Dagen skulde ikke gaa til Ende uden nye og store Overraskelser for den Sidstkomne. Da Andagten var endt, og de andre havde sagt Godnat og var gaaet hver til sit, tog Snekkeren Arel Hedebo med sig ind paa sit Værelse under Foregivende af, at han havde noget at tale med ham om.

„Nag har hørt, efterat du var fæstet“, sagde Snekkeren, „at Du er Søn af den Søren Hedebo fra Gunnerup, som fik sin anden Hustru, altsaa din Moder, her fra Yderup. Sig mig nu først, sagde din Moder intet om mig, nu da du besøgte hende paa Bejen herud, eller har du overhovedet aldrig hørt hende eller andre omtale et Forhold, hvori hun har staaet til mig, inden hun blev gift med din Fader, at hun en Gang har været forlovet med mig?“

Arel Hedebo kunde just ikke paastaa, at dette Spørgsmaal som overraskende; thi noget havde han hørt baade i og udenfor sit Hjem. Under Stændere mellem Forældrene havde han hørt af sin Moder Ubrud som disse: „Du vidste jo godt, at jeg elskede en anden“, „Du og min Stedmoder skabte min Ulykke“, og han havde ogsaa hørt en eller anden udforskaagende forklare det ufølelige Forhold mellem hans Forældre som stammede fra, at hans Moder ikke alene var saa meget yngre end hans Fader, men at hun ogsaa havde brudt med en anden, som elskede hende. Men at den Mand, som hans Moder havde elsket, og som altsaa maasse kunde have været hans Fader, nu var hans Husbond, det havde han absolut ingen Anelse om.

„Saa ved Du det nu“, sagde Snekkeren, idet han rakte ham Haanden, „og Gud give saa, at jeg maa blive Din aandelige Fader, da Herren nu har maaget det saa at Du dog en Tid skal spise Dit Brød ved mit Bord. Men nu skal Du høre, hvordan det er gaet.“

Jeg elskede din Moder, og vi var lyffelige, som Mennesker kan være det uden Gud. Saa fik jeg det frøgelige Budskab, mens jeg var Soldat, at hun skulde ægte en anden, og alle mine Breve kunde ikke hindre, hvad jordlig Begærighed og vindelige Rænker og Uforstand smedede sammen. Da jeg blev permitteret, havde din Moder været gift et helt Hænderaar.

I henvend et Aar forblev jeg i København og søgte i Modersens Hus at glemme min Sorg. Da mødte jeg hende, som nu er min Hustru, og hun blev min fersende Engel paa Hjørnens Rand. Hun førte mig ikke til Troen paa Gud; thi den havde hun ligesaa lidt som jeg; men hun lærte mig, om jeg saa maa sige, at tro paa mig selv, at tage mig sammen og begynde en Nysgering paano. Hun var fra et menneskelig og godt Hjem, og der fandt jeg menneskelig Støtte. Saa blev vi forlovet, senere gift og flyttede saa her hjem til Yderup, hvor jeg etablerede mig som Snekker.

Da vi havde boet her nogle Aar, kom der Værelse i Sognet, og omfider som Touren ogsaa til mig.

En Dag var der Gilde i Vgen, en Slags Storfamling, hvor mange af Gaardmændene var til Stede, og samtidig var der Møde i en Stav et Stykke udenfor Vgen.

De Yderup Gaardmænd havde haft Ord for deres Lyt til at ringeagte Gaandværkere og Husmænd, og ikke med Urette siger man det om dem. Jeg syntes at føle det den Dag mere end ellers og prøvede paa et Middel til at hævne mig paa dem. I min dumme Brede forlod jeg Gildet og tog ud til Mødet. Men Herren havde ogsaa sin Maade at hævne sig paa. Som et tveægget Sværd trængte Ordet den Dag ind i mit Hjerte, og jeg gif hjem som en Synner, der kender Syn.

I Dage og Nætter stred jeg med Herren; men omfider fik jeg Fred og har siden den Dag været lyffelig i hans Tjenesse. Min Hustru gjorde Modstand, saa længe hun kunde; men ogsaa hendes Hjerte fik Herren bøjst, saa vort Hjem kunde aabnes for Guds Folk, og siden har de været mange, som med Guds Ord gif ind og ud gennem vor Dør.

Men nu var det Yderupernes Tur at hævne sig paa mig. I lang Tid havde jeg næsten ikke Arbejde fra en eneste Gaard og blev nødt til at se mig om efter noget andet.

Paa den Tid havde din Bedstefader begyndt at sælge Jord for at kunne blive ved Gaarden, og forunderligt nok faldt det saa i min Lod at købe det Stykke, der, om jeg saa maa sige, var blevet købt til at blive ved Gaarden for Din Moders Livslykke.

I Begyndelsen havde jeg selv Tid og gif da derude og dyrkede den Jordlod, hvortil saa mange af mine Ungdomsdrømme havde været knyttet. Men Landmand var jeg alligevel ikke, og Haandværker egede bestandig min Interesse. Saa lyffedes det mig at saa Patent paa en særlig indrettet Værelse, og nu gaar Forretningen godt. Som Følge heraf maa jeg nu holde Avskær, og som Følge deraf er du her nu og skal dyrke den Jord, din Moder skulde arvet. Lad os se se saaledes paa det, at den Gud, som holder alle Livets Træde i sin Haand, og som endnu kan vende det onde til det gode, at han har ført dig hid, og lad os bede om, at dit Komme her maa blive til gensidig Bøffignelse.“

Arel Hedebo havde lyttet med Dvmærksomhed til Snekkerens Fortælling, der i saa mange Maader fastede Lys over hans Barndoms mørke Minder. At det var Gud, der havde hørt ham hid, havde han dog endnu ingen rigtig Fortaaelse af, dertil havde den Omfandenighed at han maatte hid, stridt for meget mod hans egen Villie. Korset stod endnu ved Bejen med sin ufølelige Gaade. Alligevel er det muligt, at han den Aften lagde lidt mere ind i den tredje Bøn, end han plejede at gøre, naar han „søste“ sit Faderbord.

I de følgende Dage mærkede Arel Hedebo, at han arbejdede under helt andre Forhold, end han plejede. Forhen havde han nærmest arbejdet som en Maskine, nu skulde han selv bære Ansvar for Bedriften og minde sig selv om hvad der var at gøre.

En enkelt Gang var der Erinde i Marken, saa Arel fik Lejlighed til at se og tænke over, hvor hans Moders Hus og muligvis hans Hjem kunde have ligget, og Lejlighed til at opriske Minder fra den Tid, han som Varn havde været i Besøg hos Bedstefader paa Hyldegården. Men da Arbejdet i Marken var endt for den Gang, og Vinteren var for Gaanden, saa tilbragtes Tiden mest inden Døre, og Lunt og hyggeligt kan der jo være selv i et „Nøds“.

En Del af Arbejdet bestod i at skære Saffelse, og den Datter, som saa snibst havde rakt ham Salmebogen ved den første Andagt, havde en særlig Lyt til at være med. Naar Skolen var endt, fik hun ofte sit frollede Hoved ind ad Døren til Foderloen og spurgte med det mest beaarende Smil af Verden, om „Forvælleren“ ikke snøffede nogen Hjelpe, og under Svog og Datter smurrede hun saa Saffelsesmaskinen rundt, indtil hun selv aandeløs snurrede om i Saffelsen.

(Fortætt.)